

Tusen skäl att leva

Säg ja till Guds ja

Predikan, Korskyrkan, Borås, 3 januari 2010, Micael Nilsson

TILLBAKA TILL BERGET

Jag skulle idag vilja läsa en bibeltext som jag också läste för på årets första gudstjänst för ett år sedan. Den innehåller en berättelse som följt mig sedan dess. Jag har läst den om och om igen, som om Gud stämt möte med mig i just dessa ord, vid flera viktiga vägskäl i mitt liv under året: "Ungefär en vecka senare tog han med sig Petrus och Johannes och Jakob och gick upp på berget för att be. Medan han bad förvandlades hans ansikte, och hans kläder blev vita och lysande. Och två män samtalande med honom. Det var Mose och Elia som visade sig i härlighet, och de talade om hans utgång ur världen som han skulle fullborda i Jerusalem. Petrus och de andra hade fallit i djup sömn, men vaknade och såg hans härlighet och de båda männen som stod tillsammans med honom. När dessa skulle lämna honom, sade Petrus till Jesus: "Mästare, det är bra att vi är med. Låt oss göra tre hyddor, en för dig och en för Mose och en för Elia" - han visste inte vad han sade. Men medan han talade, kom ett moln och sänkte sig över dem, och när de försvann i molnet, blev lärjungarna förskräckta. En röst hördes ur molnet: "Detta är min son, den utvalde. Lyssna till honom", och när rösten ljöd stod Jesus där ensam. Lärjungarna teg om vad de hade sett, och vid den tiden berättade de ingenting för någon." (Luk 9:28-36)

Detta är en fantastisk text. Så många har så mycket att säga om Jesus. Det tycks och tänks och det klipps och klistras i bibeltexter. Men här säger Gud sitt: "Detta är min son, den utvalde. Lyssna till honom."

Jag minns hur jag för ett år sedan sa, efter det att vi då hade läst den här berättelsen att Jesu väg vid detta tillfälle gick åt tre håll: nämligen uppåt, inåt och neråt. Jag minns också att jag sa att detta är de tre riktningar även vi måste välja om vi vill komma framåt. Vi fortsatte därefter att samtala om detta i i äldstegruppen och beslutade oss för att låta dessa tre riktningar bli tre ledord för de kommande tre arbetsterminerna.

UPPÅT

Förra årets vårtermin låg därför betoningen på ordet "uppåt". Så här skriver någon i Ps 123:1-4:

"Jag lyfter blicken mot dig, du som bor i himlen.

Som tjänaren ser mot sin herres hand,
som tjänarinnan ser mot sin husmors hand,
så ser vi mot Herren, vår Gud, och hoppas på hans nåd.
Förbarma dig, Herre, förbarma dig,
vi har fått nog av förakt.
Vi har fått nog av de självsäkras hån,
av de högmodigas förakt.

Jag lyfter blicken mot dig, säger bedjaren. Han ser mot Guds hand, som tjänaren mot sin herres hand. Tjänaren såg på sin herres hand för att ta emot hans direktiv. Psalmförfattaren skriver alltså om sitt beroende av Gud, sin förtröstan på Gud och om sin bereddvillighet att lyda Guds befallningar.

Vi förstår av hans psalm att han befinner sig i en trång och svår situation. Han har fått nog av förakt. Han möter de självsäkras hån. Och ändå lyfter han blicken. Det är stark gjort, för vid sådana tillfällen är det lätt för oss att istället sänka blicken. Vid sådana tillfällen är det lätt för oss att istället se på de självsäkra och högmodiga och låta oss intas av deras hån och förakt. När du tar emot slag efter slag är det lätt att du vilja börja slå tillbaka. Men då släpper du också Gud med blicken och blir oaktsam på hans hand, och lomhörd för hans tilltal. Psalmförfattarens sätt att bemöta föraktet och behålla själen sund och frisk blir att lyfta blicken och behålla ögonkontakten med Gud.

Därför ville vi börja rätt, nämligen med att lyfta blicken. Vårens predikningar handlade alltså om hoppet. Vi lyssnade till bibelord och till löften från Gud för att få hjälp att hoppas.

INÅT

Höstens huvudinriktning var riktningen inåt. Inåt trons centrum och inåt gemenskapen med Gud. För att få hjälp med det läste vi Jesu "Jag är utsagor" i Johannesevangeliet. Jag tvekar inte att säga att detta är en av de viktigaste predikoserier jag hållit, förmodligen den allra viktigaste. För vad kunde vara viktigare för mig som kristen än att lyssna till vad Jesus har att säga om sig själv? Kristendom är nämligen det Jesus är, och kristen tro är det stora mötet med Honom.

UTÅT

Den här vårens inriktning blir riktningen neråt. Neråt, eller om du vill "utåt". Det måste nämligen vara en av kyrkans största utmaningar i vår tid att be över och tänka omkring hur hon kan bli öppnare, generösare, begripligare och mer evangeliserande. Om den första församlingen läser vi, Apg 2:47: "De prisade Gud och var omtyckta av hela folket. Och Herren lät var dag nya människor bli frälsta och förena sig med dem."

Detta är en underbar bild av en frisk församling som är öppen både för Gud och för människor. Så tror jag att kyrkan ser ut när den är som bäst. Ibland verkar vi nästan tro att man måste tona ner det där med Gud för att få människor att komma till kyrkan. Eller så blir vi så "andliga", fast då tror jag att vi helt missförstått begreppet andlighet, att vi bara talar om Gud, söker Gud, och lyssnar till Gud, men glömmer

bort varandra. I första fallet blir kyrkan urvattnad. I sina försök att vinna världen har hon förlorat sin själ. I det andra fallet blir kyrkan i värsta fall en tillsluten sekt, eller åtminstone en överspänd och smått hysterisk företeelse. I inget fall liknar hon den första församlingen, där man både tillbad Gud och var öppen för "nya människor".

NYA MÄNNISKOR

"Nya människor", så lyder utmaningen. Utan "nya människor" gror församlingar snart ihop, och dör till slut ut. Ingen förnyelse blir verklig eller bestående om den inte också resulterar i "nya människor". Väckelse är inte i första hand "nya upplevelser" utan "nya människor". Men "nya människor" är förstas också ibland en ganska obekvämt utmaning för den trygga och invanda gemenskapen. Om församlingen fördubblas får du ju plötsligt bara hälften så mycket att säga till om. Ska "nya människor" både hitta in i gemenskapen, och vilja bli en del av den så måste vi också se den nye besökaren. Ingen borde någonsin få gå hem från en gudstjänst utan att ha blivit sedd och välkomnad, om man nu inte själv ville vara anonym förstas. Det kan nog ske, och det sker nog ibland, men det borde aldrig få ske. Ingen kan se alla, men om gemenskapen är öppen och generös kan vi hjälpas åt. Borde det inte vara en både självklar och möjlig ambition för oss att den nya besökaren alltid skulle bli sedd. Men "nya människor" måste också få bli del av församlingens inre liv. Därför vill vi hjälpa den som önskar till en husgruppsgemenskap, men också till en arbetsgemenskap med möjlighet att bli delaktig i kyrkans viktiga arbete. Allt detta är svårt, men lika nödvändigt. Låt oss alltså be om Guds ledning när det gäller att hjälpa nya människor in i församlingen. Om vi nu inte tänker på den uppgiften som någon annans, utan som vår gemensamma kan säkert också Gud använda oss för att ge oss det bönesvar vi vill ha.

I vår vill vi be över och tänka omkring detta. Hur kan Korskyrkan i ännu större utsträckning bli en öppen och inneslutande församling? Hur kan vi dessutom hjälpa "nya människor" både till tro och till en kristen gemenskap?

Vi vill beröra det i gudstjänster, vid något tillfälle vill vi inbjuda till en samtalskväll omkring hur vi kan hjälpa människor till en personlig kristen tro, men framförallt vill vi skapa öppna samlings där människor kan närma sig tron. Temat för många av mina predikningar kommer att vara: "Tusen skäl att leva". Samtidigt som jag hoppas att dessa undervisningstillfällen kommer att bli till hjälp för dig som är kristen i ditt lärjungaskap så kommer de också att rikta sig till sökande och långtande människor med ett enkel, positivt, budskap om en kärleksfull Gud och om ett meningsfullt liv.

Vi kommer även att inbjuda gäster som vi tycker har en särskild evangelistisk förmåga att förmedla budskapet om Jesus till ännu icke troende människor, liksom vi ännu en gång hoppas kunna starta upp en Alphakurs för den som vill fråga sig fram till Gud.

BORTOM BERGET

Så här fortsätter nämligen evangeliisten Lukas sin berättelse om Jesus och lärjungarna på förklaringsberget, Luk 9:37-40: "När de följande dag kom ner från berget, möt-

tes han av en stor skara människor. Och en man ur hopen ropade: "Mästare, jag ber dig, hjälp min son, den ende jag har. En ande hugger tag i honom så att han skriker till, och den sliter i honom så att fradgan står ur munnen. När anden äntligen ger sig av har den nästan gjort slut på honom. Jag bad dina lärjungar driva ut den, men de kunde inte."

Här kommer vardagen, i full galopp. I dalgången nedanför berget fanns mänskliga behov och andlig kamp. Petrus fick inte Jesu tillåtelse att bygga en hydda på berget. Han behövde upplevelsen på berget, men inte för att han skulle slå sig till ro där. Petrus behövde mötet med Jesus på berget för att klara av mötet med människorna nedanför berget.

Detta är den sunda andlighetens livsrytm. Gudstjänsten är ditt förklaringsberg. Mötet med Guds ord, bönen och lovsångerna och gemenskapen med dina trossyskon, är ditt förklaringsberg där du får hjälp att möta Jesus, hjälp att förstå vem han är och vad livet med honom vill säga. Uppe på berget andas du in den rena höga bergsluften. Men din andlighet måste också ha en utandning. Så här skriver Jakob, Jesu bror, Jak 2:17-18: "Så är det också med tron: i sig själv, utan gärningar, är den död. Nu kanske någon frågar: "Har du tro?" - Ja, och jag har gärningar. Visa mig din tro utan gärningar, så skall jag med mina gärningar visa dig min tro."

Tro utan gärning är död. Ett liv i Jesu fotspår utmärks av både tro på Gud och tjänst för Gud. Mötet med Gud på förklaringsberget måste omsättas i utgivande tjänst. Tron måste komma till uttryck. Min kärlek till Gud kan inte isoleras i en egen liten religiös vrå av livet. Söndagen och måndagen måste höra ihop. Vi måste upp på förklaringsberget för att lära känna Jesus, men vi måste också ner från berget för att andra ska få lära känna Jesus.

I vår har vår äldstegrupp bestämt oss för att rekommendera våra husgrupper att läsa Bill Hybels bok, "Ta första steget". Låt mig redan nu ge dig en försmak av boken genom att läsa ett litet stycke, som visar hur vägen ner från förklaringsberget kanske ibland kan vara några steg genom ett rum.

Läsning, "Ta första steget", Bill Hybels, sid. 19-21.

AVSLUTNING

Livet måste ha en mening. Alternativet är meningslöst. Under våren tänker vi försöka utforska ett antal bibelord. De innehåller löften från Livets Gud, så väl som ett antal värdiga utmaningar. Det är vår bön att den som längtar efter en djupare mening skulle få hjälp att upptäcka vad en levande gudsrelation kan betyda. Det är vår önskan att den som redan är tillfreds skulle få hjälp att fortsätta växa, liksom det är vår förhoppning att den som är trött och uppgiven skulle få nytt hopp i mötet med en Gud som säger sitt oreserverade ja till våra liv.

Lyssna, 2 Kor 1:19: "Guds son, Kristus Jesus, som vi har förkunnat bland er, jag och Silvanus och Timotheos, han var inte både ja och nej, i honom finns bara ett ja."

Gud har sagt sitt ja till dig. Nu kan du gensvara med att säga ditt ja till Gud. Och ditt ja till Gud är ett ja till Guds vilja med ditt liv. Här är ett första skäl, bland tusen

andra. Ett första skäl att välja livet: Ditt liv kan påverka andra människors evighet. Jesus sa, Luk 12:33: "Sälj vad ni äger och ge åt de fattiga. Skaffa er en penningpung som inte slits ut, en outtömlig skatt i himlen, dit ingen tjuv kan nå och där ingen mal förstör." Bibeln säger, med andra ord, att du kan investera ditt liv i evigheten. Det du gör med ditt liv kan få betydelse för andra människors liv, här och nu, men också för all framtid. Du kan använda din stund på orden till att hjälpa andra att finna Himlen.

Detta är Guds utmaning till oss. Vi måste upp på berget ibland. Vi måste stämma heligt möte med Gud. Vi måste dra oss undan, lyssna till Guds ord, be och tillbe för att själva bli starka och för att hämta in. Men det vi fått ska vi också ge bort. Ingen kristen ska leva bara för sig själv. Paulus skriver, Rom 14:7-8: "Ty ingen av oss lever för sin egen skull, och ingen dör för sin egen skull. Om vi lever, lever vi för Herren, och om vi dör, dör vi för Herren. Vare sig vi lever eller dör tillhör vi alltså Herren."

Att investera sitt liv i andra människor är alltså att investera sin tid i evigheten. Det låter stort och viktigt, och det är det förvisso, men det behöver kanske inte vara svårare ibland än att ta några steg ut ur sin egen bekvämlighetszon, över ett rum och fram till en annan människa för att säga några goda och varma ord.

Kan du tänka dig någonting mer meningsfullt än detta?

Jesus utmanar oss att leva våra liv, öppna för både Gud och människor. Om du kommer tillbaka nästa vecka ska vi tala mer om varför och hur vi kan berätta om vår tro för andra, men redan här och nu kan vi sticka vår hand i Guds med en ärlig bön om att han ska leda oss till andra som behöver både oss och honom. Vill du be den bönen idag? Är du inte intresserad av hur Gud kommer att besvara den? För så här ser en sund vandring med Jesus ut. Lärjungarnas erfarenhet av förklaringsberget fungerar som en förklarande liknelse också för våra liv. Vandringen med Jesus går ibland uppåt. Den höjer sig över grus och damm. Den går också inåt, in mot livets centrum och in i gemenskapen med Gud. Men den går även neråt, och utåt, till andra människor, där kristen tro blir kristet liv i utgivande och tjänst.